

Miller, William Andrew

Lance Corporal

Canadian Provost Corps

C9710

Nadat hij 18 maanden in het Canadese Provost Corps in Noordwest-Europa heeft gediend, is de Tweede Wereldoorlog voorbij voor Lance-Corporal Bill Miller. Terwijl hij wacht op de repatriëring naar Canada, krijgt hij een aanhoudende keelpijn met koorts. Toch wil hij niet naar een dokter omdat hij bang is in een ziekenhuis te worden opgenomen en zijn boot naar huis te missen.

Op 10 december 1945 sterft de 26-jarige Bill Miller in een militair hospitaal in Nijmegen aan difterie. Hij ligt begraven op de Groesbeek Canadian War Cemetery. Zijn grafreferentie is **XVII. D. 16.**

"Zijn treuzelen bij het bezoeken van een arts is de oorzaak, de difterie was veel te ver gevorderd", schrijft Mike Kolomoy van Port Arthur, Ontario, in een brief van 8 februari 1946 aan Miller's moeder. De heer Kolomoy heeft met hem gediend in het Canadese Provost Corps en was ook drager van de baar op de militaire begrafenis in Nederland.

Kapitein Allan Reoch, een aalmoezenier, stuurt op 13 december 1945 een officiële brief waarin hij de ouders, John en Margaret Millar, op hun boerderij nabij White Lake, Ontario op de hoogte brengt. Kapitein Reoch heeft in Amsterdam gewoond, een paar straten verwijderd van waar Bill Miller is gestationeerd en ziek wordt.

"Het moet voor jullie (de ouders) een grote schok zijn geweest, vooral omdat de tijd voor zijn terugkeer naar Canada zo dichtbij was. Ik weet dat hij er zo naar uitkeek om naar huis te gaan. Hij was een prima jongen", schrijft kapitein Reoch die de begrafenis bijwoonde.

Mevrouw Millar, wier zoon 'Miller' gebruikt als een andere spelling voor zijn achternaam, heeft talloze brieven gestuurd om informatie over de omstandigheden van zijn vroegtijdige dood.

In zijn reactie op 17 januari 1946 schrijft Capt. Reoch: "Ik kan u verzekeren dat uw zoon de best mogelijke medische aandacht heeft gekregen en op geen enkele manier is veronachtzaamd nadat hij de keelpijn heeft gemeld." Hij gaat eerst naar een nabijgelegen medisch station in Amsterdam, maar "omdat hij hoge koorts heeft", wordt hij met een ambulance naar een groter militair ziekenhuis in Nijmegen gebracht, zo'n 120 kilometer verderop.

Ook Kapitein Edward Birch schrijft de familie vanuit zijn huis in Berkeley, Californië, op 26 maart 1946. Kapitein Birch is de Canadese aalmoezenier in het Nijmeegse militair hospitaal waar Bill Miller sterft.

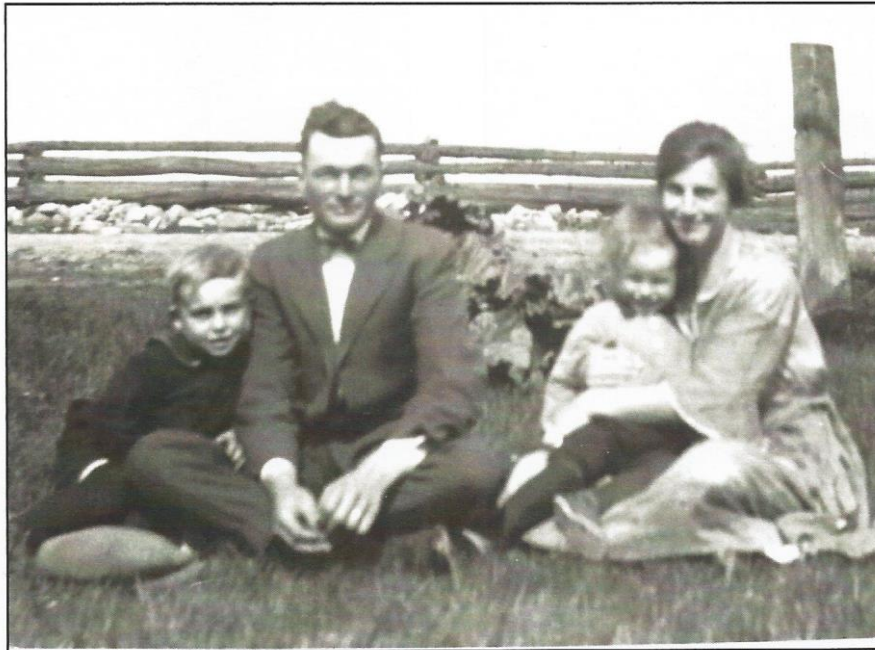
"Difterie op het continent (Europa) was zeer kwaadaardig en raakte zeer snel de patiënt", schrijft hij. "Van wat ik te weten kon komen, dacht je zoon dat het een zere keel was en liet het te lang duren."

In een poging de ouders te troosten, schrijft Kapitein Birch: "Hij was een groot deel van de tijd bewusteloos en stierf vredig. Ik geloof niet dat hij een bericht heeft achtergelaten. Ik denk niet dat hij daartoe in staat was."

Bill's vriend, de heer Kolomy, die in december enkele van zijn foto's van het graf stuurt, probeert ook de moeder te troosten. "En ik verzeker u, mevrouw Millar, wanneer de zomer komt, het gras groen wordt, de bloemen beginnen te bloeien dat ook het graf van Bill zal worden opgefleurd zoals de graven van de anderen."

*****

William Andrew Miller wordt geboren op 18 juli 1919 als zoon van John Millar (1897-1969), een Ierse boer, en Margaret "Maggie" Isobel Robertson (1877-1965), een lerares, woonachtig in het landelijke White Lake, Ontario. Er zijn drie broers, Lawrence of Lorne Millar (1922-1993), Cecil Millar (1931-2006) en Ross Millar (1935 tot heden). De familienaam wordt gespeld als "Millar", maar Bill schrijft zijn naam altijd als "Miller".

John and Margaret with Bill and Lornie, about 1925

Bill volgt zijn opleiding aan de Bellamy Road Public School, bekend als School Section No 7, Pakenham Township, Ontario. Hij vordert tot graad 9 totdat hij nodig is om mee te werken op de familieboerderij aan Bellamy Road in Darling Township, Lanark County. De Millars verdienen hun brood met de verkoop van grenenhout aan lokale zagerijen.

Als oudste zoon helpt Bill ook zijn grootvader, Andrew Robertson, op zijn boerderij, niet ver daarvandaan in Waba. Zijn vader en grootvader, die beiden uitstekende schutters zijn, leren hem al op jonge leeftijd om te gaan met geweren. Hij houdt van jagen, voornamelijk op herten.

Met een gewicht van 72,6 kg en een lengte van 1.80m wordt hij "opgeroepen" voor militaire dienst in maart 1941 en krijgt hij een basisopleiding in Peterborough, Petawawa en in Kingston.

Bill in uniform staat met zijn broer Lorne en Cecil op z'n knieën erachter.

Op 1 mei 1942 wordt hij overgeplaatst naar Halifax voor actieve dienst waar hij dient als schutter bij het Royal Canadian Artillery Regiment, First Halifax Coast Bridge, 53rd Heavy Battery.

Nadat hij in augustus 1943 naar Groot-Brittannië is verscheept, wordt hij overgeplaatst naar de Canadian Provost Corps, 11th Company, de militaire politie. In mei 1944 wordt hij gepromoveerd van soldaat tot korporaal

Bill Miller rechts vooraan met Bill Metcalfe links, achter links Rob Lowe en Howard Boal rechts.

Op 18 juni 1944 wordt zijn eenheid naar Frankrijk gestuurd nadat de geallieerden het bruggenhoofd van Normandië hebben opgericht. Als provoost zal hij geholpen hebben bij verkeerscontroles, bij het bewaken van gevangenen en bij het sturen van berichten naar verschillende regimenten. Bill Miller dient in Frankrijk, België en Nederland. Hij zal op 5 mei 1945 aanwezig zijn geweest bij de bevrijding van Nederland na vier jaar nazi-bezetting. Zeven maanden later sterft hij aan difterie.

In 1945 heeft Bill Miller zijn moeder voornamelijk ansichtkaarten gestuurd "die je een idee geven van hoe Nederland eruit ziet ..." In een brief samen met nog meer ansichtkaarten stuurt hij ook deze dierbare foto die hij in Brussel heeft gemaakt als hij met verlof is.

Zijn jongere broer, Ross Millar uit Carleton Place, Ontario, Canada, zegt dat "mijn moeder nooit meer dezelfde was" na het verlies van haar zoon door ziekte.

Dear Mother:-
 I have nothing to write about to-day so I thought I would send you a couple of postcards and a photo I had taken in Brussels the 8th of June when I was on leave.
 We are stationed in Apeldoorn now and will likely be here for quite a long time.
 These postcards will give you an idea of what Holland is like in June. Well I must sign off now and go to dinner.
 As Ever,
 Bill

July 26, 1945 C97102/Cpl. Miller M.
 41st Provost Coy.
 First Cdn. Army
 C. A. D.
 Dear Mother:-
 I received your letter yesterday dated July 18th. I hope you don't mind me sending post cards instead of letters. I was going to write you a letter to night but it is 10.30 P.M. now so I guess a card will have to do for this time. I am very busy this summer, since the first of July we only get one or two nights a week off. I am going to England tomorrow morning for 11 days so I will be about 15 days away from the Coy. Well I must sign off now. We are having a bad thunderstorm now.
 As Ever,
 Bill

In een EMC-krantenartikel gepubliceerd in Carleton Place Ross Millar verklaart: "De oorlog is in mei [1945] voorbij. Hij [Bill] schrijft dat hij in januari [1946] naar huis zal komen. Als het telegram (over zijn dood) komt, is het een grote schok."

"Bill is voor zover we weten zonder een schrammetje door de oorlog gekomen. Dan wordt hij ziek en sterft daarna. Dat is wat zo moeilijk te accepteren is", zegt Ross in het EMC-krantenartikel.

Hoewel zijn ouders de reis naar Nederland nooit hebben kunnen betalen, heeft Ross een levenslange droom om het graf van zijn broer te bezoeken

op de begraafplaats in Groesbeek. "Ik was pas zes toen Bill wegging. Ik heb hem nooit echt leren kennen."

Maar het idee voor een pelgrimstocht komt in 2009 van hun dochter Susan, die voor haar Masters of Science-graad studeert in Heritage Conservation aan de Oxford Brookes University in Engeland. Ze stelt haar ouders voor om met Pasen op bezoek te komen en er een korte trip naar Nederland aan toe te voegen. Haar medestudent in Oxford, Reitze Wellen, geboren in Nijmegen, brengt hen in contact met zijn ouders, Joseph Wellen en Anje Sierdsma, die hen naar de oorlogsbegraafplaats begeleiden. "Ze waren zo goed voor ons", zegt Ross.

Joseph Wellen en Anje Sierdsma met Ross en Jennifer, 15 april 2009.

Graf XVII. D. 16.

Ross bij zijn broer's graf...

“Het gevoel dat we hadden was dat het op de oorlogsbegraafplaats Groesbeek heel vredig is. Het was opbeurend - bijna rustgevend - in het prachtige lenteweer,” zegt Jennifer in het krantenartikel.

Voor Ross is het een onvergetelijke reis die hij nooit zal vergeten. Hij brengt rustige momenten knielend door naast de grafsteen van zijn broer Bill, met de inscriptie, gekozen door de familie Millar: “Een liefhebbende God weet het het beste”.

Biografie beschikbaar gesteld aan Faces To Graves, met dank aan Kurt Johnson.